

Je nezbytné udělat vše, co je v našich silách, abychom odbourali představu, že kněz má být kvůli svátosti pomazání nemocných přivolán jen tehdy, když už nemocný umírá, nebo dokonce už ztratil vědomí, a že nemocného bychom vystrašili, když by mu kněz tuto svátost chtěl udělit. Proti této představě musíme bojovat.

Je zřejmé, že této svátosti dosud nepřikládáme náležitý význam v pastoraci a patřičné místo v katechezích. Je to dar, další prostředek, který nám církev nabízí k uzdravení, a zároveň jasný důkaz, že Ježíš i církev si přeje, abychom byli úplnými: na duši, na duchu i na těle.

P. Elias Vella: *Uzdrav mě, Pane*

CO JE TO SVATÁ BRÁNA

Jubilejní rok se zahajuje symbolickým otevřením Svaté brány. V roce 2024 byla tato brána otevřena 24. prosince v bazilice svatého Petra ve Vatikánu, následně i v dalších hlavních římských bazilikách. Tyto brány zůstanou otevřené do 6. ledna 2026, kdy bude jubilejní rok slavnostně ukončen.

Svatá brána symbolizuje samotného Krista, který prohlásil: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude spasen“ (Jan 10,9). Kristus je branou, skrze kterou přistupujeme k Otcí, a zároveň tím, kdo nám otvírá cestu k plnému společenství s Bohem.

V průběhu jubilejního roku procházejí miliony poutníků Svatými bránami v římských bazilikách. Je to symbolické vyjádření touhy po duchovní obnově a vstupu do Boží náruče.

Papež František zvolil pro jubilejní rok 2025 téma „Poutníci naděje“, které odráží potřebu solidarity a naděje v dnešním rozděleném a nebezpečném světě. Tímto tématem chce papež zdůraznit, že víra a naděje jsou odpovědí na obtíže, kterým čelí moderní společnost. Naděje není pouhým očekáváním lepší budoucnosti, ale hlubokým zakotvením v Boží lásce, která je

nevýčerpatelným zdrojem milosti – pro všechny.

Proto papež František otevřel Svatou bránu také v římské věznici Rebibbia. Toto gesto je výmluvným znamením naděje pro vězně a pro všechny lidi na okraji společnosti, kteří často zakoušejí nejen izolaci, ale i ztrátu důvěry ve vlastní hodnotu.

Jubilejní pouť se chce stát znamením vnitřní cesty, k níž jsme všichni povoláni, abychom došli do konečného cíle.

Papež František píše mládeži: Doufám, že pro mnohé z vás bude možné přijet do Říma na pouť a projít Svatou bránou. Pro všechny bude každopádně možnost vykonat tuto pouť i v katedrálách a vybraných kostelech po celém světě a znovu objevit mnohé místní svatyně, které uchovávají víru a zbožnost svatého a věrného Božího lidu. A já doufám, že se tato jubilejní pouť stane pro každého z nás okamžikem živého a osobního setkání s Pánem Ježíšem, Bránou spásy.

Zkusme projít svatou branou, jako výraz svého rozhodnutí světit svůj život Bohu, odevzdat mu své starosti a znovu ho pozvat do svého života i do svých vztahů.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily
Číslo 3 2. února 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01
Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500 www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 3. 2. – 16. 2. 2025

3. 2. Po	KA	18.00	za ++ Olgu a Jozefa Balušíkovy a syny	
4. 2. Út	KA	18.00	za † Hendryka Gurgulu	
5. 2. St	KA	08.00	<i>Památka sv. Agáty, panny a mučednice</i> za zdraví a Boží požehnání pro vnuky Konráda a Michala	
6. 2. Čt	KA	08.00	<i>Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků</i> za zdraví a Boží požehnání pro P. Jaroslava Gajdošíka	
7. 2. Pá	KO	18.00	za ctitele Božského Srdce Ježíšova	od 17.00 v KO svátost smíření
8. 2. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za † Jaroslavu a smíření jejich dětí	
9. 2. Ne	KO	08.30	5. neděle v mezidobí za uzdravení Marie	při mši sv. udílení svátosti pomazání nemocných
10. 2. Po	–	–	<i>Památka sv. Scholastiky, panny</i>	
11. 2. Út	KA	18.00	<i>Panny Marie Lurdské</i> za zdraví a Boží požehnání pro Marii Novákovou	SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH rytmika
12. 2. St	KA	08.00	za † Annu	
13. 2. Čt	KA	08.00	za uzdravení Jozefa	
14. 2. Pá	KA	18.00	za zdraví pro Helenu a Dušana	
15. 2. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za † Cecilii Novotnou, manžela a ++ rodiče Pajunkovy	
16. 2. Ne	KO	08.30	6. neděle v mezidobí za † Kazimira Szlachetku, manželku Žofii a celý rod	
	CH	15.00	na úmysl	

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 30. ledna 2025. Uzávěrka následujícího čísla: 13. února 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

K ČEMU JE VŮBEC JUBILEJNÍ ROK?

V prosinci nás papež František pozval, abychom svěřili Bohu celý následující rok, aby byl pro nás opravdu Svatým rokem: „*Modleme se, aby tento Jubilejní rok posílil naši víru a tak nám pomohl poznávat vzkříšeného Krista v každodenním životě a aby nás proměnil poutníků křesťanské naděje*“ (z Apoštolátu modlitby).

Když chlapec pozve dívku do kina na nějaký dobrý film, většinou to není až tak o tom samotném filmu, ale v první řadě je to o nich dvou. Chtějí být spolu, poznávat se, společně trávit čas, něco zažít, projevit si pozornost a lásku a také na veřejnosti ukázat, že patří k sobě. Kino je pro ně prostředek, cílem je vzájemný vztah.

I pro nás je Jubilejní rok, který jsme v církvi začali slavit 24. prosince, jen prostředek. Jednotlivé akce jubilejního roku mají být cestou k cíli. Co je tím cílem? Posílit si víru jako vztah s Kristem a naučit se čerpat Boží dar naděje. Před otevřením Jubilea nás Svatý Otec zve uvědomit si tento cíl a modlit se za jeho dosažení.

Velká celocírkevní akce s mottem „*Poutníci naděje*“ je jako odrazový můstek k něčemu, co se teprve v našich životech může a má stát. Dobrý gymnasta ví, že před skokem je zapotřebí správný rozběh a odraz. A stejně tak pečlivě naplánované akce Jubilejního roku jen vytvářejí rámec pro setkání s Bohem. Avšak toto setkání zůstává v Boží režii pro nás nevypočitatelné a nezřídka překvapivé.

Možná jsme již zažili při nějakých duchovních akcích, že ovoce nakonec mnohonásobně převýšilo naše očekávání. Nebojme se proto vnitřní touhy a očekávání. Bůh se ve velkodušnosti nedá převýšit.

Všechny „duchovní akce“ slouží jen k vytvoření prostoru, ve kterém může působit Duch svatý. A tak i tento Svatý rok se organizuje

kvůli příležitostem zakusit Boží dotek jako něco velmi osobního a určujícího na celý život.

Jubilejní rok se tak pro nás může stát jakýmsi duchovním cvičením. Sv. Ignác z Loyoly doporučuje před každým duchovním cvičením předem vyslovit prosbu o ovoce. To, jak ji Bůh vyslechne, musíme nechat na něm, ale svou touhu si potřebujeme uvědomit a můžeme se pokusit ji i vyjádřit.

Může to být např. touha po vnitřním uzdravení nebo obrácení. Nic takového si nemůžeme naprogramovat ani nárokovat. Můžeme je jen přijmout jako Boží dar, který přijde znenadání. My sami však musíme udělat vše pro to, abychom ten dar, Boží dotek, ve správnou chvíli vnímavě zachytili a přijali. My konáme svůj díl a Bůh udělá ten svůj.

Je to jako, když natáhneme bílé plátno na rám, aby Bůh mohl vzít do ruky štětec a udělal pár tahů obrazu. Na dokončování toho obrazu budeme pak pokračovat v dialogu s ním.

Důležitou součástí Svatého roku je i putování. Kráčet znamená vystavit se Božímu vlivu, tak jako se při putování vystavujeme větru, slunci a dešti, ale zejména setkáním s lidmi. Skleslí emauzští učedníci se změnili v poutníky křesťanské naděje při kráčení, když se k nim připojil neznámý pocestný. Poznali ho, až když se jim sám dal poznat v běžné životní situaci, u stolu. Ježíš se nám může dávat poznat v nečekaných okamžicích.

Poutník ale není tulák. Poutník má na paměti svůj cíl a při kráčení se opětovně svěřuje Bohu. Cesta se pak pro něj stává modlitbou. Přeorientovat se na poutníky křesťanské naděje znamená stát se muži a ženami modlitby. Každým krokem si vyprošovat vytoužené duchovní ovoce a mít také ochotu se s přijatým ovocem podělit. Sdílet cestu s jinými a

přát posílení naděje i jim.

Ústředním tématem jubilejního roku je téma **naděje**. A právě toto slovo jsem jednou viděl napsané na jednom poklopu kanálu u bratislavského františkánského kostela. Toho nenápadného nápisu na poklopu kanálu si všimne asi jen ten, kdo tu naději opravdu potřebuje. Ten, komu se zrak příliš lepí k zemi. Ať už je kvůli vysokému věku, kvůli velkému břemeni na ramenou, kvůli únavě, osamělosti, výčtkám svědomí nebo ze slábnoucí naděje.

Náš svět potřebuje naději, ale sám si ji neumí dát. Cesta k naději vede skrze Ježíše Krista. On je Bůh s námi, Emmanuel, Bůh, který se z lásky k nám stal jedním z nás. Je symbolické, že do Svatého roku jsme vstoupili právě na

SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Ve světě probíhají četná setkání, jež si kládou za cíl uzdravovat, a lidé se jich účastní ve velkém množství, protože každý chce být uzdraven. Je to v pořádku, pokud jsou tato setkání dobře připravena a probíhají ve shodě s církevními předpisy. Často však zapomínáme na to, že církev má vlastní modlitbu a obřad s prosbou za uzdravení nemocných a že je to obřad stále velmi účinný: jedná se o svátost pomazání nemocných.

Bezpochyby je **potřeba, aby svátost pomazání nemocných byla lépe objeovována a doceněna**. Před II. vatikánským koncilem byla totiž člověku udělována až v posledních okamžicích pozemského života a lidé ji považovali za jakési „sbohem“ předtím, než člověk odejde na onen svět. Nazývala se „poslední pomazání“, poslední modlitba před odchodem na věčnost. V lidech proto vyvolávala strach a byl-li někdo vyzván, aby ji přijal, chápal to asi takto: „Uvědom si, že nadchází tvé poslední chvíle na zemi.“

Z tohoto důvodu církev této svátosti změnila jméno. Dnes už se nenazývá „poslední po-

Štědrý den, ve svaté noci Narození Páně, jehož jednímjménem je Emmanuel – Bůh s námi.

Smyslem jubilejního roku je prožívat radost ze setkání s živým Ježíšem v našem každodenním životě. Znamená to stát se poutníkem naděje, být na cestě a žít v osobním vztahu s Bohem mého života. Apoštol Pavel to vyjadřuje slovy: „Vždyť pro mě život je Kristus“ (Flp 1,21) a „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Modleme se tedy na úmysl papeže Františka, „*aby tento Jubilejní rok posílil naši víru a tak nám pomohl poznávat vzkříšeného Krista v každodenním životě a aby nás proměnil v poutníky křesťanské naděje*.“

P. Jozef Bartkovjak, SJ

mazání“, ale „**pomazání nemocných**“, a má **být modlitbou k Pánu za tělesné uzdravení nemocné osoby**. Není proto třeba se jí bát, ale spíše o ni žádat tehdy, když potřebujeme tělesné uzdravení.

Svátost se může slavit společně v rámci liturgie mše svaté, nebo i odděleně v úzkém kruhu. Slaví-li se zvláště, zejména u lidí těžce nemocných vyžadujících ošetřovatelskou péči, doporučuje se, aby udělování svátosti byli přítomni i ti, kdo se o nemocného starají – lékaři, zdravotní sestry, příbuzní a přátelé i další lidé. Ti všichni se mají modlit ve společenství církve za uzdravení a pomoc pro nemocného.

Po přijetí této svátosti lidé často zakusili tělesné uzdravení nebo hluboký duševní pokoj, s nímž dokázali nemoci čelit. Liturgická pravidla doporučují, aby byla svátost nemocných udělována během mše svaté. Předcházet jí má zpověď a četba Božího slova, zvláště textu z listu Jakubova (5,14-16), což je základní text, který hovoří o pomazání nemocných olejem prostřednictvím představených církve.